

РЕШЕНИЕ

№ 1998

гр. София, 26.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Боряна Петкова

ЧЛЕНОВЕ: Полина Величкова

Адриан Янев

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11275** по описа за **2020** година докладвано от съдия Полина Величкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Р. Л. Б., депозирана чрез адв. Б., срещу Решение 20201493/ 17. 09. 2020 г., постановено по НАХД № 19205/ 2018 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 97-ми състав.

В касационната жалба се излагат твърдения за извършени нарушения на закона и допуснати съществени нарушения на процесуални правила – самостоятелни отменителни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1. и т. 2 от НПК.

Ответникът – Столичната дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“ /ОПП/ редовно призован, не се представлява в производството по делото.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, III-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и изложените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е подадена в законоустановения срок и от надлежна страна, срещу акт, който подлежи на контрол, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

В производството пред районния съд било установено от фактическа страна следното: На 28. 03. 2016 г. около 13.55 часа жалбоподателят Р. Б. управлявал лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица], с посока на движение от стадион „Локомотив“ към [улица], където бил заснет с техническо средство TFR1-M с радар TR4D № 575 да управлява със скорост 102 км/ч, при ограничение за движение в населено място от 50 км. /ч. Радарът бил с фиксиращо устройство за дата, час и скорост, като фотографирал и изображение на автомобила, от което е установен неговият регистрационен номер. Водачът не бил спрял за проверка непосредствено след установяване на нарушението. На 11. 01. 2017 г. жалбоподателят Р. Б. се явил в сградата на ОПП, където собствено ръчно попълнил декларация по чл. 188 от ЗДвП, в която посочил, че на 28. 03. 2016 г. около 13.55 часа автомобилът е управляван лично от него. В декларацията била разяснена и наказателната отговорност по чл. 313 от НК, като жалбоподателят се подписал като декларатор. От разпечатка от паметта на техническо средство TFR1-M с радар TR4D № 575, която е веществено доказателство, изготвено по реда на чл. 189, ал. 15 ЗДвП, се установява, че на процесната дата – 28. 03. 2016 г., в 13: 55: 54 ч., в района на [населено място], с координати EL 23.31155 и NL 42.72376, е засечена скорост на движение от 105 км/ч, като са записани датата, часът, посоката на движение, фиксираната скорост и е сниман регистрационният номер на автомобила.

При така установените факти, на датата на подаване на декларацията по чл. 188 от ЗДвП – 11. 01. 2017 г., бил съставен АУАН за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, вр. чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП в присъствие на нарушителя и двама свидетели при съставянето на акта. Жалбоподателят не изложил възражения срещу акта, като такива не са постъпили и в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

При пълна идентичност на описаното нарушение и неговата правна квалификация, на 21. 02. 2017 г. било издадено НП № 17-4332-001416 от зам. началник отдел към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, на жалбоподателя било наложено наказание глоба в размер на 350 лева, както и право да управлява МПС за срок от 3 месеца.

От правна страна съдът е приел, че при съставяне на АУАН и НП са спазени разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, както и процедурните правила и срокове. Приел, че е извършено нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, установено и въз основа на доказателствените средства, изготвени от технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на МПС, съгласно чл. 189, ал.15 от ЗДвП. Потвърдил издаденото НП.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, съдът е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всеотстранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

От събраните по делото доказателства се установява, че мястото е било обозначено с пътен знак E24. Правилно е отразена скоростта в АУАН от 102 км/ч, предвид установената скорост от 105 км/ч и допустима грешка от +/-3%, поради което не е допуснато съществено процесуално нарушение, ограничило правото на защита на жалбоподателя.

Неоснователна е касационната жалба в частта, в която се твърди, че липсват доказателства за конкретното място на нарушението. Същото е посочено по безпротиворечив начин от показанията на свидетеля А. Б., както и от представената по делото разпечатка от паметта на техническо средство TFR1-M с радар TR4D № 575.

Не се споделят твърденията в касационната жалба за допуснато съществено процесуално нарушение, свързано с непризоваването на процесуалния представител на жалбоподателя. На първо място, съдът е призовал санкционираното лице на адреса, посочен в жалбата. Отделно от това, жалбоподателят е имал възможност да представи доказателства и да се защити, тъй като е бил уведомен за дата и часа на насроченото съдебно заседание, което се установява от приложената по делото призовка.

Макар и с кратки мотиви, съдът е изложил съображения за липса на допуснати съществени нарушения в хода на административнонаказателното производство. Както АУАН, така и НП са издадени от компетентни органи, при съставянето им не са допуснати съществени процесуални нарушения, като във всеки етап от административнонаказателното производство санкционираното лице е имало възможност да представи доказателства и да се защити.

Необсъждането на приложението на чл. 28 от ЗАНН също не се преценява като съществено процесуално нарушение, тъй като отнасянето на конкретно деяние към хипотезата на чл. 28 от ЗАНН представлява единствено възможност, но не и задължение за съда. Липсата на предпоставки случаят да се приеме за маловажен, правилно е довело до липса на мотиви относно приложението на посочената разпоредба. Настоящият касационен състав също не намира основания да приеме случая за маловажен, доколкото не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от същия вид нарушения, а превишението на скоростта е значително – повече от 50 км/ч.

Нарушението на процесуалните правила е съществено, когато ако не е било допуснато, би могло да се стигне и до друго решение по въпроса, или когато е довело до ограничаване на правата на страните, в която и да е фаза на процеса. Следователно, за да е съществено, процесуалното нарушение следва да засяга с особена интензивност процесуалните права на санкционираното лице и да го лишава от възможността да се ползва в пълен обем от същите във всяка фаза на административнонаказателното производство. В случая, съдът намира, че лицето е било напълно наясно с административнонаказателното обвинение и с това какви доказателства и кога да ги представи, съответно да поиска събирането на такива. Касаторът не е бил ограничен в процесуалните си права поради неразбиране, неяснота или друга процесуална пречка, обусловена от поведение на актосъставителя или административнонаказващия орган.

По изложените съображения, настоящата касационна инстанция намира, че обжалваното решение е правилно, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Предвид това и на основание чл. 222, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН,

Административен съд – София град, III-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение 20201493/ 17. 09. 2020 г., постановено по НАХД № 19205/ 2018 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 97-ми състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.